

vejam,
praprotim
in dremotnim čebelam:
spati, spati...

Tišine bi rad.
Velike tišine neba pod jesen bi rad.

Da mi do razklanih,
razmesarjenih globin
seže njena dobra, materinska dlan.

O, velika tišina neba pod jesen.

K A J N A J T I D A M ?

I v a n M i n a t t i

Ne morem ti dati
smeha —
preveč je joka v meni,
ne svetlobe —
v meni črna praznina zija,
ne vere —
ali naj gnezdi ptič na usahlem drevesu?
ne neugnane rasti —
mrtvo, steptano pogorišče sem,
ne sebe —
preveč sem od trav in spominov.

Ničesar ti ne morem dati.

Samo to težko, lačno kri,
ki se pohlepna skozme vali:
jemati!